

Zemědělství

Jmenuji se Marie a se svým manželem Václavem a čtyřmi dětmi jsme v poklidu žili na rodinném statku v Petrovicích u Domažlic. Statek patřil naší rodině už od roku 1929. Vlastnili jsme několik obytných budov, stáje pro koně a hovězí dobytek a hospodařili jsme celkem na 10 ha. Já jsem se věnovala domácnosti, dětem a měla jsem na starost drobná hospodářská zvířata, jako jsou husy, kachny, slepice a krůty. Můj manžel a pomocníci, které jsme přes sezónu zaměstnávali, obhospodařovali pole, louky, pastviny a starali se o koně a dobytek. Poklidný venkovský život nám sužovaly jen povinné odvody státu, tzv. dodávky. Ze všeho, co jsme vypěstovali nebo vychovali, jsme museli státu povinně odvádět určitý podíl.

Tlak státního aparátu po komunistickém převratu v roce 1948 neustále sílil. Tlačili na nás, abychom se našeho majetku a pro nás cenného domova „dobrovolně“ vzdali a vstoupili do jednotného zemědělského družstva. To jsme si s manželem nedovedli vůbec představit. Po mnoho generací patřil statek naší rodině, bydleli s námi moji rodiče, narodili se nám tady děti, s láskou jsme se o statek a všechna zvířata, stromy a rostliny starali. Nechtěli jsme se toho všeho vzdát. Pořád jsme doufali a věřili, že nakonec žádné znárodňování a vstup do kolchozů po vzoru Sovětského svazu nebude. V září 1952 však přišel pro naši rodinu den hrůzy a čirého zoufalství.

Vypravovala jsem děti do školy, když na náš dvůr přijela tři cizí auta. Z aut vystoupili muži v kožených kabátech a rozhlíželi se. Vyšla jsem ze stavení a můj muž ze stáje. Oznámili nám, že si máme každý sbalit okamžitě kufr a že se stěhujeme a statek se zabavuje. Bylo to jako hrom z čistého nebe, noční můra. Během půl hodiny jsme přišli o všechno, co jsme měli, co jsme milovali. Museli jsme tam nechat milované koně, krávy, prasata, husy, kachny, no prostě úplně všechno. Celý náš život a svět se vmžiku obrátil vzhůru nohama.

Moje maminka se z toho zhroutila, tatínek plakal. Všichni jsme plakali.